

Livets Ord

Oktober 2015

«Deraf kan alle vide, at I er mine disciple: hvis I har kærlighed til hinanden»
(Joh. 13, 35).

Gensidig kærlighed: det er de kristnes kendetegn. Sådan burde det være, fordi det er sådan Jesus havde tænkt sig det.

I et fængslende dokument fra den første kristne tid, '*Brevet til Diognetus*' kan man læse at "*For kristne er, hverken, hvad angår sted, tale, eller fremtoning, forskellige fra alle andre mennesker. De bor nemlig ikke i særlige byer, ej heller taler de nogen særlig dialekt eller øver noget bemærkelsesværdigt liv.*"

De er normale mennesker, ligesom alle andre. Men de har alligevel en hemmelighed, der tillader dem at gennemsyre samfundet, ja, de bliver så at sige samfundets sjæl (kap. 5,6).

Det er Jesu hemmelighed, som han underviste sine disciple i før han døde. Det var en arv han gav videre til sine børn: "Alt, hvad jeg har hørt af min Fader, har jeg gjort kendt for jer" (Joh. 15, 15). Hemmeligheden er den indbyrdes kærlighed; Jesu testamente, som indeholder Himlens liv, bragt af ham til jorden; det er det, han vil dele med os. Den indbyrdes kærlighed er de kristnes identitet og de kristne skal kendes som hans disciple netop på grund af deres gensidige kærlighed.

Men spørgsmålet er, om det er en virkelighed? Kirkens historie er fyldt med lange krige, korstogte og Inkquisitionens domstole. Der er stadigvæk folk, der mener, at kristne forsvare en gammel moral og er imod videnskabens fremskridt.

Sådan tænkte man ikke om de første kristne i Jerusalems menighed. Folk beundrede dem for at de havde deres ejendele i fællesskab, at der herskede enighed blandt dem og at deres fællesskab var kendetegnet af "glæde og enkelhed af hjertet" (jf. Ap.G 2, 44-46). "De havde hele folkets yndest" læser man i Apostlenes Gerninger, og det havde som følge at "der føjedes stadig flere og flere til, som troede på Herren, mænd og kvinder i stort tal" (Ap.G 5, 13-14). Fællesskabets vidnesbyrd havde stærk tiltrækning. Hvorfor er vi som kristne i dag ikke længere kendt for denne gensidige kærlighed? Hvad har vi gjort med Jesu bud?

«Deraf kan alle vide, at I er mine disciple: hvis I har kærlighed til hinanden»

I katolske kredse er oktober måned helliget 'mission'. Der tænkes og mediteres over Jesu missionsbefaling: at forkynde Evangeliet for alle folkeslag. Og der bliver bedt for dem, der er i første række.

Mission betyder ikke at påtvinge andre sin tro, eller at vinde dem for sin tro. Det er ikke at

hjælpe fattige, så de omvender sig til Gud. Det er heller ikke at forsvare etiske værdier, eller at tage stilling til uretfærdighed og krig - selvom kristne også skal det.

Nej, det vigtigste er, at enhver af Jesu disciple personligt skal vidne med sit liv om den glæde, Evangeliet tilbyder alle. I vor tid lytter man mere til vidner end lærere. Også den som ikke vil vide af Kirken, er ofte rørt over, at der er mennesker, der helliger deres liv til de syge og fattige, og er villige til at forlade folk og fædreland for at rejse til steder fyldt af desperation, for at hjælpe og tjene.

Men mest af alt er det vigtigt med et vidnesbyrd fra et fællesskab, der viser at Evangeliet er sandt; at Jesu budskab kan frembringe et nyt samfund, hvor mennesker lever som søskende; et samfund, hvor man hjælper og tjener hinanden, specielt dem, der er skrøbelige og har mest brug for hjælp.

Kristendommens historie kender til disse vidnesbyrd, fx i Frans af Assisis fællesskaber, eller andre klosterfællesskaber med omkringliggende landsbyer. Men også i vor tid er der kristne fællesskaber og bevægelser, der danner landsbyer, som tegn på et nyt samfund, resultat af et evangelisk liv, af gensidig kærlighed.

«Deraf kan alle vide, at I er mine disciple: hvis I har kærlighed til hinanden»

Vi behøver ikke flytte fra de steder hvor vi bor. Der hvor vi er, kan vi leve i fællesskab med hinanden og dér så frø af håb. En familie, der hver dag på ny forsøger konkret at leve i kærlighed, kan blive som en sol for mange i et samfund hvor der ofte hersker ligegyldighed. To eller flere, der sammen aftaler at efterleve Evangeliet på arbejde, i skolen, i parlamentet, på kontoret, i fængslet, på hospitalet, kan give et autentisk vidnesbyrd, ligesom de første kristne i Romerriget.

Vi er de første kristne i vor tid. Ligesom dengang, er også vi kaldet til at gennemsyre samfundet, ved at hjælpe hinanden, tilgive hinanden, altid se hinanden med nye øjne, at elske med Jesu kærlighed. Og så kan vi være sikre på, at han iblandt os, er vores kraft til at tiltrække andre.

Fabio Ciardi